

Full diocesà

26 d'abril del 2020

Algunes persones
no donen res

Unes altres
només la meitat

A LA TEVA PROPERA DECLARACIÓ DE LA RENDA

millor²

Marca les dues caselles d'assignació solidària.
Donaràs l'1,4% dels teus impostos per ajudar a tots.

0,7% ☒ + ☒ 0,7% = 1,4%

Església Catòlica Finalitats socials

«De que discutiu entre vosaltres tot caminant?»

Diumenge III de Pasqua / Cicle A

Lectura dels Fets dels Apòstols

El dia de la Pentecosta, Pere es posà dret amb els onze, alçà la veu i digué a la gent: «Homes de Judea i tots els qui viviu a Jerusalem: Escolteu bé i sapigheu això que us dic: Jesús de Natzaret era un home que Déu acredità davant vostre obrant entre vosaltres, per mà d'ell, miracles, prodigis, i senyals. Tots ho sabeu prou. Doncs bé: d'acord amb la decisió que Déu havia pres i coneixia per endavant, Jesús de Natzaret va ser traït, i vosaltres el vau matar fent-lo clavar a la creu per uns homes sense llei. Però Déu l'ha ressuscitat i l'ha alliberat dels llaços de la mort, que de cap manera no podia retenir-lo captiu. Perquè David, referint-se a ell, deia: "Sempre tinc present el Senyor; amb ell a la dreta, mai no cauré. El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo, fins el meu cos reposa confiat: no abandonareu la meua vida enmig dels morts, ni deixareu que es corrompi el qui us estima. M'ensenyareu el camí que duu a la vida: joia i festa a desdir a la vostra presència."

»Germans, us he de parlar clar. El patriarca David va morir i va ser enterrat en un sepulcre que avui encara podem veure. Però ell, que era profeta i coneixia el jurament de Déu de fer pujar al seu tron un dels seus descendents, havia contemplat en visió profètica la resurrecció de Crist, i en parlava quan deia que "Déu no l'havia abandonat enmig dels morts ni havia deixat que es corrompés el seu cos". Aquest Jesús, doncs, Déu l'ha ressuscitat. Tots nosaltres en som testimonis. I ara que la dreta de Déu l'ha glorificat, ha rebut del Pare l'Esperit Sant com estava promès, i l'ha donat amb profusió. Això és el que vosaltres veieu i sentiu.» (14, 22b-33)

Salm responsorial

Ensenyeu-me, Senyor, el camí que duu a la vida.
(Salm 15)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes

Estimats: Vosaltres invoqueu com a Pare aquell que judica cadascú segons les seves obres, sense fer distincions. Per tant vetlleu sobre la vostra conducta durant l'estada en aquest món. Penseu que heu estat rescatats de la manera absurda de viure que havíeu heretat dels vostres pares, no pagant un preu que pot perdre valor, com serien la plata o

l'or, sinó amb una sang preciosa, la de Crist, sacrificat com un anyell sense tara ni defecte. Abans de crear el món, Déu havia decidit el seu destí, i ara, a la fi dels temps, l'ha manifestat per a vosaltres, els qui, per ell, heu cregut en Déu, que l'ha ressuscitat d'entre els morts i l'ha glorificat. Per això teniu posada en Déu la fe i l'esperança. (1:17-21)

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc

Aquell mateix diumenge, dos dels deixebles de Jesús se n'anaven a un poble anomenat Emmaús, a onze quilòmetres de Jerusalem, i conversaven entre ells comentant aquests incidents.

Mentre conversaven i discutien, Jesús mateix els aconseguí i es posà a caminar amb ells, però Déu impedia que els seus ulls el reconeguessin. Ell els preguntà: «De què discutiu entre vosaltres tot caminant?» Ells s'aturaren amb un posat trist, i un dels dos, que es deia Cleofàs, li respongué: «De tots els forasters que hi havia aquests dies a Jerusalem, ets l'únic que no saps el que hi ha passat?» Els preguntà: «Què?» Li contestaren: «El cas de Jesús de Natzaret. S'havia revelat com un profeta poderós en obres i en paraules davant Déu i el poble. Els grans sacerdots i les autoritats del nostre poble l'entregaren perquè fos condemnat a mort i crucificat. Nosaltres esperàvem que ell seria el qui hauria alliberat Israel. Ara, de tot això ja fa tres dies. És cert que unes dones del nostre grup ens han esverat: han anat de bon matí al sepulcre, no hi han trobat el cos i han vingut a dir-nos que fins i tot se'ls han aparegut uns àngels i els han assegurat que ell és viu. Alguns dels qui eren amb nosaltres han anat al sepulcre i ho han trobat tot exactament com les dones havien dit, però a ell, no l'han vist pas.»[...] (24:13-35)

«Teniu posada en
Déu la fe»

Desconfinament

Joan Mir Tubau, prev.

Ja hi ha desconfinament, sí, progressiu. Esperem que tots plegats tinguem encert a fer-lo bé i, a poc a poc, puguem tornar a la vida normal, tots.

Hi ha, però, un altre tipus de desconfinament (mental?) que urgeix: repensar tot el que estem fent i com estem vivint. Potser estem massa convençuts que la nostra manera d'entendre la vida i de viure-la si no és la millor, poc se'n falta. Però ara la pandèmia del coronavirus ha fet trontollar els nostres esquemes i ha generat molts interrogants. Un daltabaix.

Per això convé que ens preguntem —com en aquests dies molts es pregunten— si d'aquesta tragèdia n'aprendrem alguna lliçó o bé tornarem a la manera de pensar i de viure d'abans. De vegades necessitem una sacsejada forta per a ajudar-nos a obrir els ulls. Sabrem llegir els «signes dels temps»?

Els deixebles d'Emaús també van rebre un gran impacte. S'havien fet una imatge ideal —i potser equivocada— de Jesús i del seu Regne. Tal com va anar tot plegat, no s'ho pensaven. Decebut, abandonen la comunitat i se'n tornen cap a casa.

Però troben un Caminant, desconegut, i el conviden a asseure's a taula amb ells. El Caminant pren el pa, el beneeix, el parteix i els el dóna. Aleshores se'ls obren ulls: reconeixen Jesús. A partir d'aquesta experiència colpidora els dos deixebles esdevenen testimonis i es reintegren a la comunitat. Rectifiquen i entren en un nou estil de vida que té per fonament l'amor fratern. Després d'aquesta fuetada de la pandèmia, ¿serem capaços d'abandonar, quan calgui, les nostres «seguretats» poc contrastades?

La imatge

Se n'anaven en una casa de pagès desenganyats. Nosaltres pensàvem...! Estan començant un altre futur. Com s'assembla aquesta sensació en algun moment a la nostra!

Cau el dia i arriben a destí. I se'ls ocorre de convidar el caminant a passar la nit a casa amb ells; primer sopar i després descansar. Tot sopant s'esdevindrà el signe eucarístic que llavors mateix els farà tornar a Jerusalem.

El camí d'Emaús (1516). Altobello Melone

Agenda

Lit. hores: Setmana III

27 dilluns

La Mare de Déu de Montserrat

—Sant Rafael Arnáiz

Ac 1,12-14/Salm 86/Ef 1,3-6.11-12/

Lc 1,39-56

28 dimarts

—Sant Pere Chanel

—Sant Lluís M. Girgnion de Montfort

Ac 7,51-8,1a/Salm 30/Jn 6,30-35

29 dimecres

—Santa Caterina de Siena

—Sant Robert

1Jo 1,5-2,2/Salm 33/Mt 11,25-30

30 dijous

—Sant Pius V

—Sant Amador

—Sant Josep Benet Cottolengo

Ac 8,26-40/Salm 65/Jn 6,44-51

1 divendres

—Sant Josep Obrer

Comença el mes de Maria

Ac 9,1-20/Salm 26/Jn 6,52-59

2 dissabte

La Mare de Déu del Diví Pastor

—Sant Jeremies

—Sant Aniol

Ac 9,31-42/Salm 115/Jn 6,60-69

3 Diumenge IV de Pasqua/cicle A

—Sant Felip i Sant Jaume el Menor

Ac 2,14a.36-41/Salm 22/1Pe

2,20b-25/Jn 10,1-10

Perquè la nostra joia sigui plena

Romà Casanova, bisbe de Vic

La joia pasqual que brolla de Crist ressuscitat emplena el cor dels qui creiem en Jesús. Encara que ens pertoca de viure en temps de confinament, és Pasqua. Però, al mateix temps, sentim que la nostra alegria no és pas plena. Tots, uns i altres, pastors i fidels, enyorem les trobades comunitàries, tant les celebracions com els grups o les trobades informals per a saludar-nos i conversar. La nostra alegria pasqual no és pas, en principi, per a viure-la sols, sinó per a viure-la amb els altres. La dimensió comunitària és essencial a la nostra fe cristiana. Per això mateix, aquella expressió de Jesús als seus deixebles: *I la vostra joia serà plena* (Jn 16,24), la podem aplicar a la nostra situació en aquest estat d'alarma per la pandèmia que ens assota. Les nostres actituds i els nostres fets ens han d'encaminar vers la

joia plena de poder tornar a celebrar amb els nostres germans, en les nostres parròquies i comunitats, l'alegria de la fe cristiana.

La dimensió comunitària de la nostra fe s'ha de fer palesa en la nostra pregària personal i familiar. En el nostre cor orant hem de tenir presents els qui més sofreixen en aquestes circumstàncies tan difícils. També hem de tenir presents en la nostra oració les persones de les nostres comunitats parroquials, assenyaladament els malalts i els pobres.

Penso que hem de posar en les nostres intencions els infants i els joves que en aquests dies haurien de celebrar el baptisme o la confirmació o la primera comunió. I no

vull deixar de dir-ho: pregueu pels vostres sacerdots i di-aques. Per a nosaltres la relació amb les comunitats, amb tots vosaltres, és una necessitat del cor. No hem rebut el sacerdoci per al nostre profit, sinó per al vostre servei. Pregueu perquè aquest temps tan estrany sigui un temps de Déu per a nosaltres, pastors de Crist al vostre servei, que ens aboqui a més santedat i lliurament missioner.

Un altre aspecte comunitari de la nostra fe és tota la realitat de formació. Necessitem el servei apostòlic per a caminar en la fe. De cap manera no es pot viure en la fe autèntica essent autodidactes. La comunitat cristiana és una necessitat per al deixeble de Crist. En aquests dies aprofiteu tots el que rebeu dels vostres pastors en el si de l'Església. Llegiu l'Escriptura, bo i demanant la força de l'Esperit Sant. Aprofiteu-ho per a llegir llibres que us ajudin a conèixer i a viure la vostra fe cristiana. Sigueu, pares, avis, germans, apòstols dels més petits i més joves de les vostres cases. Ajudem-nos els uns als altres a avançar en la fe cristiana. Conreeu el desig de formar-vos en els grups de les parròquies. Els grups sinodals són una oportunitat d'or que ens ofereix el Senyor per a redescobrir el que som nosaltres, Església de Crist.

Les parròquies en les seves diverses activitats han quedat tancades. Mes aquestes parròquies continuen vives en el servei, i en l'espera del servei ple. No oblideu les vostres parròquies! Hem de continuar amb el seu sosteniment. Hi ha projectes vius i necessitats urgents de les parròquies que són ben vives, encara que la seva activitat hagi quedat substancialment disminuïda. I, juntament amb aquesta necessitat de les parròquies, i de manera prioritària, hem de viure l'aspecte comunitari de la nostra fe amb la nostra mirada i el nostre ajut posat en aquells que pateixen més intensament els efectes

socials i econòmics d'aquesta crisi sanitària. L'Església, amb les nostres Càritas parroquials, arxiprestals i diocesana, ha de ser la mà que ajudi a aixecar-se a molts. Les dades són cada vegada més colpidores: hi ha moltes famílies, en augment significatiu, que estan trucant per primera vegada a les portes de Càritas. No oblidem els més necessitats!

L'alegria de la Pasqua ens portarà a la Pentecosta. Tots, en les nostres llars, hem de ser com els deixebles de Jesús, que, en la pregària en comunitat, esperaven la promesa de Crist, el do de l'Esperit Sant. Que no ens manqui en aquest temps ni la pregària intensa ni l'esperit de comunitat, amb el desig de trobar-nos junts en l'assemblea cristiana, perquè la nostra joia sigui plena.

